

Teza: przedawnienie karalności.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny, działając podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w związku z art. 70 ust. 2 ustawy o radcach prawnych, zmuszony był do uchYLENIE orzeczenia i umorzenia postępowania, ze względu na przedawnienie karalności czynu.

Sygn. akt WO-195/19

ORZECZENIE

z dnia 27 listopada 2019 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: SWSD Piotr Dragon

Sędziowie: SWSD Karolina Szał, SWSD Piotr Trębicki - sprawozdawca

Protokolant: Magdalena Senderska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Bronisława Kachnikiewicza

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 listopada 2019 r. sprawy radcy prawnego P. F.

obwinionego z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (w brzmieniu ustalonym w załączniku do Uchwały nr 8/YIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 roku w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego Kodeksu etyki radcy prawnego),

na skutek odwołania wniesionego przez obwinionego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w Wałbrzychu z dnia 25 lutego 2019 r. wydanego w sprawie sygn. akt: OSD/5/2017:

I.

uchyla zaskarżone orzeczenie w zaskarżonej części i umarza postępowanie w sprawie;

II.

kosztami postępowania odwoławczego obciąża Krajową Izbę Radców Prawnych.

UZASADNIENIE

Pan P. F. złożył odwołanie od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Wałbrzychu z dnia 25 lutego 2019 r. wydanego w sprawie o sygn. akt: OSD/5/2017:

I. w zakresie pkt I i III zarzucając mu obrazę prawa procesowego tj.:

a.

art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w związku z art. 70 ust. 1 ustawy o radcach prawnych poprzez ich błędne niezastosowanie i nieumorzenie postępowania jak również błędne przyjęcie, że termin przedawnienia karalności co do czynu określonego w pkt 2 orzeczenia nie upłynął, w sytuacji gdy czyn ten został ewentualnie dokonany w dacie zakończenia postępowania wywołanego wnioskiem o ustanowienie służebności przesyłu tj. 6 sierpnia 2012 roku;

b.

art. 5 § 2 k.p.k. poprzez błędne niezastosowanie, w sytuacji gdy zeznania świadków A. F. jak i R. C. wynika, że pokrzywdzona uzyskała informację w przedmiocie zasądzonych kosztów postępowania i co za tym idzie o treści orzeczenia jak również o prawomocności tego orzeczenia;

c.

art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie przez Sąd zasady swobodnej oceny dowodów z naruszeniem zasady prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego, polegające na nieuznaniu zeznań świadka A. F. jako wiarygodne, w sytuacji, gdy świadek będąc zarówno bratem jak i współpracownikiem obwinionego pomagał obwinionemu w prowadzeniu kancelarii, w tym uczestniczył w spotkaniach z klientami, w szczególności z samą pokrzywdzoną, udzielając klientom informacji o sprawach;

d.

art. 401 § 2 k.p.k. w związku z art. 402 § 3 k.p.k. w związku z art. 404 § 2 k.p.k. poprzez ich błędne niezastosowanie i zaniechanie przez Sąd prowadzenia rozprawy w nowym terminie od początku, w sytuacji gdy przerwa w rozprawie trwała dłużej niż 35 dni;

II. obrazę prawa materialnego tj.:

a.

art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 6 ust. 1 i art. 28 ust. 6 Kodeksu etyki radcy prawnego poprzez ich błędne zastosowanie, w sytuacji gdy w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, obwiniony nie dopuścił się zarzucanego mu czynu;

b.

art. 65 ust. 2ba ustawy o radcach prawnych poprzez wymierzenie obwinionemu kary dyscyplinarnej niewspółmiernej do zarzucanego czynu jak również stosunku zawinienia;

wnosząc o:

1.

zmianę zaskarżonego orzeczenia w pkt I poprzez umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt k.p.k.;

2.

zmianę zaskarżonego orzeczenia w pkt III nieobciążenie obwinionego zryczałtowanymi kosztami postępowania dyscyplinarnego w kwocie 3.000 zł;

względnie wnosząc o uchylenie orzeczenia w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obwiniony w złożonym odwołaniu zaskarżył w/w orzeczenie w części zarzucając mu przedawnienie karalności czynu polegającego na nieuzyskaniu od pokrzywdzonej zgody na wniesienie środka zaskarżenia. Zdaniem obwinionego, popartym szerokim wywodem, przyjmując 5 letni termin, upłynęło ono najpóźniej w dniu 7 sierpnia 2017 roku, a zatem zdaniem obwinionego Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w Wałbrzychu powinien umorzyć w tym zakresie postępowanie dyscyplinarne.

Następnie Obwiniony podniósł, że Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w Wałbrzychu błędnie nie dał wiary zeznaniom A. F., a także świadka - R. C.. Obwiniony podniósł także zarzut błędnej ocena dowodów przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w Wałbrzychu oraz nierozstrzygnięcie przez tenże Sąd wątpliwości na korzyść Obwinionego, której sąd nie usunął w toku postępowania dowodowego, co zdaniem Obwinionego doprowadziło do wydania wadliwego orzeczenia.

Obwiniony podniósł również, że Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w Wałbrzychu dopuścił się wystąpienia przerwy w wymiarze 35 dni, a pomimo tego, nie rozpoczął rozprawy na nowo.

Wreszcie, niezależnie od powyższych zarzutów, Obwiniony zakwestionował również wysokość wymierzonej mu kary, domagając się wymierzenia mu minimalnej kary przewidzianej przepisami art. 65 ust. 2ba ustawy o radcach prawnych, tj. kary półtora minimalnego wynagrodzenia za pracę, czyli w wysokości 2.520 zł.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny, działając na zasadzie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w związku z art. 70 ust. 1 ustawy o radcach prawnych, zmuszony był do wydania w/w orzeczenia. W przedmiotowej sytuacji przedawnienie karalności tego czynu, przyjmując 5 letni termin, upłynęło najpóźniej w dniu 7 sierpnia 2017 roku, gdyż czyn ten, został ewentualnie dokonany, w dacie zakończenia postępowania wywołanego wnioskiem o ustanowienie służebności przesyłu tj., najpóźniej w dniu 6 sierpnia 2012 roku.

Jednocześnie skład orzekający Wyższego Sądu Dyscyplinarnego wskazuje, że jest związany przepisami prawa. Ani w tej ani w innych sprawach skład orzekający nie miał wpływu na datę przekazania sprawy do orzekania Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu. W tym miejscu Wyższy Sąd Dyscyplinarny przywołuje, iż wyrok Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w Wałbrzychu został wydany dopiero w dniu 25 lutego 2019 r., a sprawa przekazana do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w dniu 3 września 2019 r. (data wpływu: 5 września 2019 r.), podczas gdy sam wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego został wniesiony pismem datowanym już na 26 marca 2015 r.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych w zw. z § 1 ust. 1 pkt 2 uchwały nr 86/IX/2015 r. Krajowej Rady Radców Prawnych w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.